ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

ΝΑΓΕΡΤΟΙ ἐπάνω στὸ φρέσκο ἄχυρο οἱ κυνηγοί, ξεκουραζόντουσαν μέσα στὴν καλύβα τοῦ χωριοῦ, ὅπου θὰ περνοῦσαν τὴ νύχτα τους. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἔβλεπαναν μέσα ἡ ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ κ' οἱ ἠχοὶ μιᾶς φυσαρμόνικας ποὺ ἔπαιζε στὸ δρόμο. Τὸ ἄχυρο μύριζε. Οἱ κυνηγοὶ μιλοῦσαν γιὰ τὰ σκυλιά, γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ γιὰ τοὺς πρώτους των ἔρωτες. Ἔξαφνα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε :

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα ν' ἀγαπηθῆ κανεὶς ἀπὸ μιὰ γυναίκα... Ἡ γυναῖκες πλάστηκαν γιὰ νὰ μᾶς ἀγαποῦν... Ὑπάρχει ὅμως κανεὶς ἀπὸ σᾶς, κύριοι, ποὺ νὰ μισήθηκε, νὰ μισήθηκε παθητικά, τρελλὰ ἀπὸ μιὰ γυναίκα ; Ποιὸς ἀπὸ σᾶς γνώρισε τὶς παραφορὲς τοῦ μίσους αὐτοῦ ; Ἐ ;...

— Ἔ, λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ κυνηγός, ἐγὼ ἐμισήθηκα ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη νέα γυναίκα καὶ ἔτσι μπόρεσα νὰ μελετήσω τὸ γυναικεῖο μῖσος σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι... Αὐτὸ συνέβη τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν καταλάβαινα τίποτε οὔτε ἀπὸ τὴν ἀγάπη, οὔτε ἀπὸ τὸ μῖσος... Ἤμουν τότε ὀχτὼ χρόνων, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Τὸ σπουδαιότερο ρόλο δὲν τὸν ἔπαιξα ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ ἐκείνη... Ἀκοῦστε λοιπὸν καὶ προσέχετε...

Ἕνα ὅραιο ἀνοιξιάτικο δειλινό, βρισκόμουν στὸ παιδικό μου δωμάτια μὲ τὴν παιδαγωγό μου, τὴ Ζινότσκα, ἕνα χαριτωμένο καὶ ποιητικὸ πλάσμα, κ' ἐκάναμε μάθημα. Ἡ Ζινότσκα, κυττάζοντας ἀφηρημένη ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔλεγε :

— Ἀναπνέουμε λοιπὸν ὀξυγόνο. Πές μου : Τώρα, Πέτρο, τί ἐκπνέουμε ;

— Ἀνθρακικὸ ὀξύ, ἀπάντησα, κυττάζοντας ἀπὸ τὸ ἴδιο παράθυρο.

— Ὡραῖα, εἶπε ἡ Ζινότσκα.

Κατόπιν μ' ἐρώτησε τί εἶνε ὁ ὁρίζων κ' ἐγὼ τῆς ἀπάντησα πάλι σωστά. Μά, ἐνῶ ἐμεῖς μιλοῦσαμε γιὰ τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸν ὁρίζοντα, ὁ πατέρας μου, κάτω στὴν αὐλή, ἑτοιμαζόταν γιὰ τὸ κυνήγι. Τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν. Οἱ ὑπηρέτες του ἔξευγναν τ' ἁμάξι του καὶ τὸ φόρτωναν μ' ἕνα σωρὸ ὁρᾶια πράγματα. Κοντὰ στ' ἁμάξι, βρισκόταν ἕνα ἄλλο ἁμάξι, μέσα στὸ ὁποῖο καθόντουσαν ἡ μητέρα μου κ' ἡ ἀδελφές μου, ἡ ὁποῖες ἐπρόκειτο νὰ πάνε ἐπίσκεψι σὲ κάποιο συγγενῆ μας, ποὺ γιόταζε. Δὲν θὰ ἔμενε στὸ σπίτι παρὰ ἡ Ζινότσκα, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός μου, ποὺ εἶχε πονόδεντο. κ' ἐγώ... Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τὴ στενοχώρια μου καὶ τὴν πλῆξι μου...

— Τί ἀναπνέουμε λοιπόν ; μὲ ξαναρώτησε ἡ Ζινότσκα, κυττάζοντας πάντα ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Ὀξυγόνο...

— Μάλιστα. Καὶ ὀνομάζουμε ὁρίζοντα τὸ σημεῖο, ὅπου, καθὼς φαίνεται, ἡ θάλασσα ἑνώνεται μὲ τὸν οὐρανό...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὰ δυὸ ἁμάξια ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν αὐλή. Συγχρόνως εἶδα τὴ Ζινότσκα νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα μπιλιέτο, νὰ τὸ σφίγγῃ νευρικὰ κ' ἔπειτα νὰ κοκκινίζῃ καὶ νὰ κυττάζῃ τὸ μεγάλο ρολόϊ. Σὲ λίγο σηκώθηκε κ' ἐξαιρετικὰ ταραγμένη ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες μέσ' στὸ δωμάτιο. Ἔπρεπε νὰ περάσῃ μισὴ ὥρα ἀκόμη γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα...

— Τώρα ἔχουμε ἀριθμητική, εἶπε ξεφιλλίζοντας τὸ βιβλίο μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε κ' ἀνασαίνοντας γρήγορα-γρήγορα. Λύσε μου τὸ ὑπ' ἀριθ. 325 πρόβλημα κ' ἐγὼ θά... ξαναγυρίσω ἀμέσως...

Καὶ βγῆκε ἔξω.

Τὴν ἄκουσα νὰ κατεβαίνῃ γρήγορα-γρήγορα τὴ σκάλα. Τὴν εἶδα ἔπειτα, ἀπ' τὸ παράθυρο, νὰ περνάῃ σχεδὸν τρέχοντας τὴν αὐλὴ καὶ νὰ μπαίνῃ στὸν κῆπο. Ἡ γρηγοράδα τῶν κινήσεών της, ἡ ἔξαφνις τοῦ προσώπου της καὶ ἡ ταραχή της μὲ εἶχαν σκανδαλίσει. Ποῦ πήγαινε; Καὶ γιατί ; Σκέφτηκα λίγο κ' ἀμέσως νόμισα πὼς τὰ κατάλαβα ὅλα: Εἶχε κατεβῆ στὸν κῆπο, ἐποφελουμένη τῆς ἀπουσίας τῶν γονέων μου, γιὰ νὰ κόψῃ... φροῦτα. Ἂν εἶνε ἔτσι, εἶπα μέσα μου, γιατί νὰ μὴν πάω κ' ἐγὼ νὰ φάω κεράσια. Καὶ πετώντας κάτω τὴν ἀριθμητική μου, ἔτρεξα κάτω στὸν κῆπο. Διευθύνθηκα πρὸς τὶς κερασιές, μὰ ἡ παιδαγωγός μου δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τέλος, ἀφοῦ ἀρκετὴ ὥρα, τὴν εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ βάλτου, χλομή, τρέμοντας καὶ στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἄκουγε. Κρύφτηκα τότε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ εἶδα, κύριοι, αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα.

Στὸν ὄχθο τῆς λίμνης, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ ἔλατα, βρισκόταν ὁ ἀδελφός μου ὁ Σάσας. Ἀπὸ τὴν ὄψι του φανόταν πὼς δὲν εἶχε καθόλου πονόδοντο, ὅπως ἔλεγε. Κύτταζε τὴ Ζινότσκα νὰ πλησιάζῃ καὶ ὅλο τὸ προσωπό του ἔλαμπε, σὰν ἥλιος, ἀπὸ εὐτυχία... Ἡ Ζινότσκα διευθυνόταν πρὸς αὐτόν, συγκρατώντας μὲ δυσκολία τὴ συγκίνησι της. Φαινόταν πὼς ἐπήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της σ' ἐρωτικὸ ραντεβοῦ...

Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ φαινόντουσαν σὰν νὰ μὴν ἐπιστεύαν στὰ μάτια τους. Ἔπειτα, ἡ Ζινότσκα, σὰν νὰ τὴν ἔσπρωχνε μιὰ ἄγνωστη δύναμις, ἔβαλε τὰ χέρια της ἐπάνω στοὺς ὤμους τοῦ ἀδελφοῦ μου κ' ἔχειρε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ στῆθος του.

Ὁ Σάσας γέλασε, ψιθύρισε κάτι καὶ μὲ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ νέου ποὺ ἀγαπάει γιὰ πρώτη φορά, ἔβαλε τὰ χέρια του πάνω στὰ μάγουλα τῆς Ζινότσκας...

Καὶ ὁ καιρός, κύριοι, ἦταν λαμπρός. Ὁ γήλοφος πίσω ἀπ' τὸν ὁποῖον βασίλευε ὁ ἥλιος, τὰ δέντρα, ἡ καταπράσινη ὄχθη, ὁ οὐρανός, ὁ Σάσας, ἡ Ζινότσκα, καθρεφτιζόντουσαν μέσα στ' ἀκίνητα νερὰ τῆς λίμνης. Βασίλευε ὁλόγυρα μιὰ γαλήνη, ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν φαντασθῆτε. Πεταλοῦδες πολυχρωμες πετοῦσαν στοὺς θάμνους, πίσω ἀπ' τὸν κῆπο περνοῦσε ἕνα κοπάδι ἀπὸ κάτασπρα ἀρνάκια...

Μὰ τὸ μόνο ποὺ ἐγὼ ἔβλεπα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἦταν ὅτι ὁ Σάσας εἶχε ἀγκαλιάσει τὴ Ζινότσκα. Νοιώθοντας, μὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο, ντροπή, ξαναγύρισα στὴν κάμαρή μου, χωρὶς νὰ περιμένω νὰ τελειώσῃ τὸ ραντεβοῦ. Ἔξαφνα ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπο, γιατὶ σκέφτηκα ὅτι στὸ ἑξῆς ὁ Σάσας καὶ ἡ Ζινότσκα βρισκόντουσαν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. Ἡ γαλήνη τους ἐξηρτᾶτο ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἐχεμύθειά μου. Θὰ τοὺς ἔκανα νὰ τὸ καταλάβουν αὐτό.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἔπεσα γιὰ νὰ κοιμηθῶ, ἡ Ζινότσκα μπῆκε, ὅπως πάντα, στὴν κάμαρή μου, γιὰ νὰ δῇ μήπως κοιμόμουν μὲ τὰ ροῦχα κι' ἂν εἶχα κάνει τὴν προσευχή μου. Κύτταξα τὴν εὐτυχία ποὺ ἀπλωνόταν στὸ χαριτωμένο πρόσωπό της καὶ χαιωγέλασα. Τὸ μυστικό μου μ' ἔπνιγε... Γι' αὐτὸ τῆς εἶπα σαρκαστικά :

— Ἔ !... Ἔ !... ξέρω... ξέρω...

— Τί ξέρεις ;

— Ἔ !... Ἔ !... Σᾶς εἶδα κοντὰ στὴ λίμνη, ἀγκαλιασμένους μὲ τὸ Σάσα... Τὰ εἶδα ὅλα...

Ἡ Ζινότσκα ἀνασκίρτησε, ἔγινε κατακόκκινη καὶ, τρομοκρατημένη, σοριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἐγώ, ἀπολαμβάνοντας τὴν ταραχή της, ἐξακολούθησα :

— Εἶδα... εἶδα... πῶς εἴσαστε ἀγκαλιασμένοι !... Θὰ τὸ πῶ τῆς μαμᾶς !... Χά ! χά !...

Ἡ Ζινότσκα μὲ κύτταξε κατάματα καὶ, βεβαία πιὰ ὅτι τοὺς εἶχα δῆ, μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ μοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε :

— Πέτρο, εἶσαι κακός... Σὲ ἱκετεύω, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ... φανοῦ σὰν ἄνδρας... μὴν πῆς τίποτε σὲ κανένα... Σὲ ἱκετεύω...

Ἡ δυστυχισμένη φοβόταν τὴ μητέρα μου, ποὺ ἦταν γυναῖκα ἐνάρετη καὶ αὐστηρή... Ἐξ ἄλλου μὲ τὴν ἀνακάλυψή μου εἶχα καταστρέψει ὅλη τὴν ποίησι τῆς ἀγάπης της... Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τὴν ψυχική της κατάστασι... Ἐκείνη τὴ νύχτα οὔτε μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ καὶ τὸ πρωΐ, στὸ πρόγευμα, εἶδα πὼς εἶχε τὰ μάτια της κοιμένα καὶ κόκκινα.

Σὲ λίγο ὅταν εἶδα τὸ Σάσα μόνο, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ τοῦ εἶπα :

— Τὰ ξέρω !... τὰ ξέρω !... Σὲ εἶδα χθὲς πῶς φιλοῦσες τὴ δεσποινίδα Ζινότσκα.

Ὁ Σάσας μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε :

— Εἶσαι ζῶο.

Αὐτὸς δὲν φοβόταν ὅσο ἡ Ζινότσκα, πρᾶγμα ποὺ μ' ἐρέθισε ὑπερβολικά. «Καλά, σκέφτηκα. Θὰ τοῦ δείξω !...»

Τ' ἀπόγευμα, ἡ Ζινότσκα μοῦ ἔκανε ὅλες μου τὶς ἰδιοτροπίες. Οὔτε τὰ μαθήματά μου διάβασα, οὔτε ἔγραψα, οὔτε τίποτε... Αὐτὸ ἐξακολούθησε ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα... Ὡστόσο τὸ μυστικό μου ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ βασανίζῃ... Ἕνα βράδυ ποὺ εἴχαμε προσκαλεσμένους στὸ τραπέζι, ἀφοῦ κύτταξα πονηρὰ τὴ Ζινότσκα, εἶπα δυνατά :

— Ξέρω... ξέρω... Εἶδα...

— Τί ξέρεις ; μὲ ρώτησε ἡ μητέρα μου.

Μὰ δὲν εἶπα τίποτε, βλέποντας ὅτι ὅλο τὸ αἷμα τῆς παιδαγωγοῦ μου εἶχε ἀνεβῆ στὰ μάγουλά της.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα εἶδα στὸ μάθημα τὴ Ζινότσκα, μοῦ φάνηκε πολὺ σοβαρὴ καὶ αὐστηρή. Καὶ ἔξαφνα σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, μοῦ εἶπε:

— Ὦ, σὲ μισῶ !... Ἂν ἤξερες, κακό, συχαμένο παιδί, πόσο σὲ μισῶ !... Πόσο σὲ ἀπεχθάνομαι ! Γιὰ κανένα δὲν εὐχήθηκα νὰ τὸν βρῇ κακό, ὅσο γιὰ σένα... Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό ; Τὸ καταλαβαίνεις ;... Θέλω νὰ τὸ καταλάβῃς...

Εἶχε τέτοια ἐκφρασι τὸ πρόσωπό της, καθὼς μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτά, ὥστε τρόμαξα καὶ φοβήθηκα μήπως μ' ἁρπάξῃ μὲ τὰ νύχια της. Καὶ

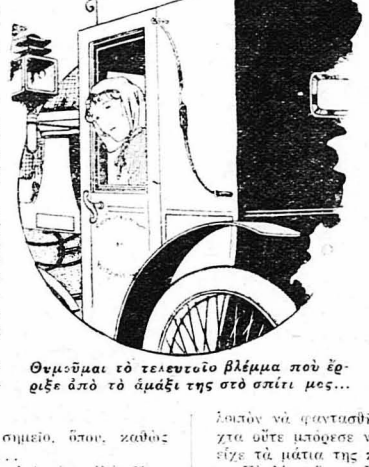

Θυμοῦμαι τὸ τελευταῖο βλέμμα ποὺ ἔρριξε ἀπὸ τὸ ἁμάξι της στὸ σπίτι μας...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Μ.

Ἀπὸ τὶς πλέον ὥμορφες κοπέλλες τῆς νέας ἐσοδείας. Ὡραία κορμοστασιά, φυσιογνωμία πικάντικη, ὕφος συμπαθέστατο. Παρ' ὅλο ποὺ κατοικεῖ πάντα στὴν ἐξοχή—καὶ ἔχει ὅλη τὴ δροσιὰ καὶ τὴ χάρι τοῦ ἀγροιολούλουδου—συχνὰ θεᾶται σὲ κοσμικὲς συναθροίσεις, ποὺ ὑπάγονται στὴν δικαιοδοσίαν της, ἤτοι τῶν πλέον νεαρῶν μπὰχ-φίζ. Μόλις 17 ἐτῶν καὶ δίδει τὴν ἐντύπωσιν, ὡς ἐκ τῆς προώρου ἀναπτύξεώς της, ὅτι εἶνε μεγαλειτέρα. Πολὺ ἀγαπητὴ καὶ περιζήτητη στὸν φιλικό της κύκλο. Τὴν διακρίνει ἐξαιρετικὴ καλωσύνη. Τὸ ντύσιμό της πάντοτε καλαίσθητο καὶ αἱ ἐμφανίσεις της πάντοτε ὡραῖες.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν δεξίωσις πρὸς τιμὴν τῶν Ἰταλῶν ἐπισήμων παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ τῆς Ἰταλίας καὶ τῇ κ. Ἀρλόττα.

— Προηγήθη γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησε ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἐλ. Βενιζέλος, οἱ παρεπιδημοῦντες Ἰταλοί, ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Φραντζῆ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ ἡ Δὶς Μπότσαρη καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐπισήμων.

— Τὸ γεῦμα παρετέθη στὸν κῆπον κατὰ μικρὰ τραπέζια, τὰ ὁποῖα ἦσαν διευθετημένα μὲ πολὺ γοῦστο.

— Ἡ οἰκοδέσποινα καὶ ἡ Δὶς Ἀρλόττα ἦσαν ἀπ' τὶς κομψότερες ἐμφανίσεις μὲ τουαλέττες ἐμπριμὲ καὶ ἐδέχοντο τοὺς κεκλημένους των μὲ πολλὴν συμπαθητικότητα.

— Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου εἶχε τοποθετηθῆ ξύλινο δάπεδο, ὅπου ἐχόρευε ἡ νεολαία μὲ πολὺ κέφι.

— Παρευρέθησαν οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Ἀργυρόπουλος, Γουνατᾶς, Σπυρίδης, Καραπαναγιώτης, Μανέττας μετὰ τῶν κυριῶν των, ὁ Ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου καὶ ἡ κ. Παπαδάτου.

— Ἐκ τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Λαίδη Λωρραίν, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κ. Κλεμὰν Σιμόν, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας κ. Κάρντορφ, ἡ Πρέσβειρα τῆς Πολωνίας κ. Γιουργεβιτς, ἡ Πρέσβειρα τῆς Ρουμανίας κ. Ρασκάνο—ὡραία ἐμφάνισις μὲ λευκὴ τουαλέττα καὶ λευκὸ μποξᾶ, ὁ γραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας καὶ ἡ κ. Ἐμπερλάιν, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἀλβανίας, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἡ κ. Μολδοβάκ, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Σουηδίας κ. Ἄλμτρεμμερ, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἱσπανίας καὶ ἡ κ. Μπενιτέζ, ὁ σύμβουλος τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας κ. Ἴμμελεν, ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας καὶ ἡ μαρκησία Τριόνφι.

— Διακοσμητικὲς ἐμφανίσεις ἡ κ. Ταυηλορ—χαριτωμένη κορμοστασιὰ καὶ φυσιογνωμία λεπτοτάτη σὰν μεντάγια—μὲ τουαλέττα στὺλ μπλὲ σιέλ, ἡ Δὶς Ἀλίκη Μπέμπη—νοσιμωτάτη φυσιογνωμία—μὲ χαριτωμένη τουαλέττα ἄσπρη, ἡ Δὶς Λώρρη Στ. Σταῖλοου, ἕνα ἀληθινὸ κομψοτέχνημα μὲ ἄσπρο καλλιτεχνικὸ φόρεμα, ἡ Δὶς Τσερεζόλε, ἐλκυστικὴ φυσιογνωμία, μὲ ἄσπρα.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ὑψηλάντη, ἡ κ. Καποδίστρια, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Καφαντάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσιαμαδοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ν. Μακᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Λοπρέστη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντ. Μάτσα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λιβιεράτου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τιπάλδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπαλάνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βαλτῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ, ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρώνη Σερένα, αἰθερία ἐμφάνισις μὲ μπλὲ σὲλ καὶ ρὸζ τριαντάφυλλα, ἡ Δὶς Σκὸτ—πολὺ χαριτωμένη—ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κουντουριώτη, ἡ Δὶς Φωστηροπούλου—λίαν ἐπιδεξία χορεύτρια—ἡ Δὶς Ψιακῆ, κομψοτάτη μὲ κόκκινα.

— Καὶ οἱ κ. κ. Παπαναστασίου, Στρατηγός, Βλαχόπουλος, Σερπέρης, Σαλταφέρας, Μεταξᾶς, Μ. Ἀλεξανδρῆς, Μ. Ἀθανασιάδης, Ντὲ-λὰ-Σέτα, Μασσόκ, Διαμαντόπουλος.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν δεξίωσις παρὰ τῷ Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῇ κ. Βενιζέλου εἰς τὸ «Πεντελικόν».

— Παρέστη τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα, ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρώνη Σερένα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κοράτζιο, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκάλοπ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Λομπρέστη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Φωκᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Καφαντάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βαλτῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τριόνφι, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἴμμελεν καὶ οἱ κ. κ. Βερνάντι, Σαλταφέρας, Λέλης, Κεμὰλ βέης, Κρόμπλ κλπ.

— Καὶ αἱ δεσποινίδες Ἀρλόττα μὲ ἄσπρα, Α. Μαρῆ, πολὺ ὥμορφη μὲ γκρὶ, Καραπάνου μὲ πράσινα, Φραντζῆ μὲ μπέζ, Γκέκα μὲ πράσινα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην παρετέθη γεῦμα παρὰ τῷ Ἀρχηγῷ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς κ. Λάϊον.

— Παρεκάθησαν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ναυτικοῦ Ἐπιτελείου καὶ ἡ κ. Γ. Πανᾶ μὲ κομψότατη τουαλέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ταίηλορ, ὁ κ. ἡ κ. καὶ ἡ Δὶς Καλέργη ὡραιοτάτη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο ΗΡΩΣ!...

Κάποιος ψωροπεριφανος Χειμαρριώτης διηγόταν μιὰ μέρα φαντασιακὰ ἀνδραγαθήματά του στοὺς πατριῶτες του ποὺ τὸν ἄκουγαν μὲ στόμα ἀνοιχτο. Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἔτυχε νἄναι κάποτε κ' ἐνωστὸς ἀγωνιστὴς καὶ ἱστοριογράφος Χριστόφορος Περραβές, ὁ ὁποῖος ὅταν τὸν ἐρώτησε ὁ καυχηματίας :

— Μὲ θυμᾶσαι πῶς ἔκανα ἐγὼ στὸν πόλεμο, ἀρχηγέ ;

— Πῶς δὲν σὲ θυμᾶμαι... Τζβαλες στὰ πόδια καὶ φώναζες : «Νερό ! νερό !...»

ΗΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ σημερινὴ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε ἔργον τοῦ Ἕλληνος ζωγράφου Ράλλη, γνωστὴ μὲ τὸ τίτλον τὸ «Θυμίσματα».

τὶς ἑπόμενες μέρες κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπα, ἡ ὄψις της μὲ τρόμαζε...

Ἀποφάσισα λοιπὸν μέσ' στὸ φόβο μου, ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάμω, ἦταν νὰ τὰ πῶ ὅλα τῆς μαμᾶς. Καὶ τὰ εἶπα. Τῆς διηγήθηκα πῶς εἶχα δῆ τὸ Σάσα νὰ φιλάη τὴ Ζινότσκα. Τῆς τὸ εἶπα ἀπὸ τὸ φόβο μου, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τί συνέπειες μποροῦσε νὰ ἔχη ἡ ἀποκάλυψίς μου. Ἀφοῦ μὲ ἄκουσε ἡ μαμά, μοῦ εἶπε αὐστηρά :

— Δὲν εἶνε δουλειὰ σου νὰ μιλᾶς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα... Εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμα...

Ἡ μητέρα μου δὲν ἦταν μόνον ἐνάρετη· ἦταν καὶ διπλωμάτις. Γιὰ νὰ μὴ δημιουργήση σκάνδαλο, δὲν ἔδιωξε τὴ Ζινότσκα ἀμέσως, μὰ σιγὰ-σιγὰ καὶ συστηματικὰ τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγη μόνη της.

Θυμοῦμαι ὅτι, ὅταν ἡ Ζινότσκα ἔφυγε, τὸ τελευταῖο βλέμμα ποὺ ἔριξε ἀπὸ τὸ ἀμάξι της στὸ σπίτι μας, διευθύνθηκε στὸ παράθυρο, ὅπου ἤμουν καθισμένος. Τὸ θυμοῦμαι ἀκόμα αὐτὸ τὸ βλέμμα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ Ζινότσκα ἔγινε γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Εἶνε τώρα ἡ κυρία Ζεναΐς Νικολάεφνα, τὴν ὁποία ὅλοι ξέρετε πολὺ καλά. Τὴν ξαναεῖδα τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν μαθητὴς στὴ στρατιωτικὴ σχολή... Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὸ μίσος ποὺ τῆς προκαλοῦσα καὶ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ μοῦ φανῆ περιποιητική.

Καὶ σήμερα ἀκόμα ποὺ εἶμαι ἄνδρας, μὲ κιττάζει πάντα λοξὰ καὶ κάθεται σὲ ἀναμμένα κάρβουνα, ὁσάκις πηγαίνω στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ μου...

Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι τὸ μίσος, ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη, δὲν ξεχνιέται ποτέ...

Καί, τώρα, σιωπή ! Τὰ κοκόρια λαλοῦν... Πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε λίγο, κυριοι... Καληνύχτα !...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡ ΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-03)
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος... Δρχ. 120|| Ἐξωτερικοῦ Λιρ. Ἀγγλίας Μία καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ Σελίνια 24.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δρχ. 3
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, : Ἐν Ἀμερικῇ Μr D. STROYMBOS 261 w. 85th Str Ne -York U. S. A. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGEYCY, GENERAL P. O. BOX 497, NEW YORK, CITY, δέον δὲ ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
Ποὺ κυκλοφορεῖ αὔριο εἶνε ἀληθινὸ ἐντρύφημα, γιὰ τὸ σπίτι, γιὰ τὴν ἐξοχὴ ὅπου παραθερίζετε.
Ὕλη διαλεχτή, συναρπαστική. Εἰκόνες καλλιτεχνικές.
Προμηθευθῆτε τὴν αὐριανὴ «Οἰκογένεια».

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων Ἐμπορορράπτης ἑτοίμων ἐνδυμάτων κ. Ἡρακλῆς Ζελιώτης ὅπως διέλθη ἐκ τοῦ Λογιστηρίου μας πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του.